

[Niels Andersen.]

løbet af forholdsvis få år som følge af den udvikling, der finder sted, ja, så lad os få hele spørgsmålet kulegravet en gang til, og er der grundlag for, at der skal ske epokegørende ændringer, sådan som det ærede medlem hr. Hartling mente, så lad det fremgå af det kommissionsarbejde eller udvalgsarbejde, som skal foregå.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale folketinget at stemme for de ændringsforslag, der er tiltrådt af regeringspartierne, og stemme imod venstres og de konservatives ændringsforslag.

Fuglsang: Der er jo under behandlingen af dette lovforslag — det gælder både første og anden behandling — talt en hel del om radioens store opgave, talt om radioen som et fællesforetagende for hele folket, som følgelig ikke bør være ensidigt, et foretagende, der har en kulturel mission, således at det bør holdes frit for tarvelige, vovede og lignende ting. Spørgsmålet bliver så, hvordan dette bedst sikres, og eftersom man skal tro bedst muligt om sine medmennesker, vil jeg tro, at det bl. a. er de delte meninger herom, der kommer til udtryk i de forskellige ændringsforslag, der foreligger.

Nu tror jeg for min part ikke — og dette synspunkt er bestemmende for mit partis stilling — at alle disse goder sikres ved, at man giver adgang for privates større eller mindre udfoldelse på et område som dette. Jeg vil selvfølgelig ikke sammenligne med Statstidende, men jeg vil dog henvise til, hvad ugepressen og hvad filmens brogede verden kan præstere af vildskud både i det tarvelige og vovede og i det agitatorisk ensidige; det viser, at det næppe er dér, man skal søge garantien for, at radioen kan opfylde sin mission, som man venter det af den. Jeg føler næsten trang til at spørge: hvordan kan det være anderledes i en verden som den, vi lever i? Det kan lyde fristende, når det siges, at det er for frihedens skyld, man må vende sig imod, at

staten på et område som dette får en monopolstilling. Men hvis virkelig denne monopolstilling direkte eller indirekte bliver brudt, hvor mange kan så nyde godt af den frihed, der da bydes? Det vil jo ikke blive den brede befolkning med dens ønsker og dens smag; det bliver derimod dem, der har de nødvendige midler, og det er jo ikke så forfærdelig mange; det bliver dem, der har råd til at drive stationerne, i givet fald dem, der betaler annoncerne, som bliver afgørende for stationernes drift og udsendelsernes mere eller mindre propagandistiske mening og indhold.

Så kan man selvfølgelig spørge, om praksis viser, at alle goderne er sikret ved en statsradiofoni som den, vi har i øjeblikket, om ikke også vi fra tid til anden oplever, at radioen præges af ensidighed, overdriivelse og misbrug.

Det næste spørgsmål, der er til debat, er spørgsmålet om radiatorådet og dets sammensætning. Radiorådet får vel sin store indflydelse både i kraft af sin sammensætning og gennem den praktiske virksomhed, det udfolder. Den strid, der her står om rådets sammensætning, er for mig at se i nogen grad en strid om kejserens skæg. For mig at se er der mindre reelt end formelt indhold i de forskelligheder, man kører frem med. Jeg for min part vil sige det sådan, at jeg finder ingen grund til at tiltræde mindretallets kategoriske forslag om, at de af folketinget udpegede 10 medlemmer ikke må have sæde i tinget. Der kan siges en hel del fornuftigt mod dette, hvad det ærede medlem hr. Niels Andersen netop gjorde, og jeg vil også sige, at jeg ikke kan se nogen som helst grund til at tro, at de 10 medlemmer, som udpeges af tinget, skulle blive udpeget mindre af partimæssige hensyn, fordi de ikke direkte havde sæde i tinget, end det ville være tilfældet, hvis de sad her. Hvis det var tilfældet, at partierne ved deres udpegning ville gå ud over de partimæssige interesser og rammer — nuvel, så ville der i sandhed blive praktiseret noget nyt; men jeg må indrømme, at det venters